

Vijf dagen op Skye

CARLA
LAUREANO

ROMAN

Carla Laureano

Vijf dagen op Skye

Roman

Vertaald door Cora Kool

Voorhoeve

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Five Days in Skye* bij David C Cook,
Colorado Springs, Colorado, USA.
© Carla Yvonne Laureano, 2013

Vertaling Cora Kool, Woordwerk
Ontwerp omslag Villa Grafica
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2495 1
ISBN e-book 978 90 297 2496 8
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*Voor Rey, mijn held en beste vriend.
Geen enkel fictief verhaal is te vergelijken
met ons waargebeurde liefdesverhaal.*

I

ZE KONDEN HAAR IN IEDER geval niet ontslaan.

Andrea Sullivan steunde met haar ellebogen op de bar en begroef haar gezicht in haar handen. Hoe had alles zó snel mis kunnen gaan? Het ene moment had ze op het punt gestaan om een deal van een half miljoen dollar te sluiten, en het volgende had ze bijna haar hand gebroken door de kaak van een klant; hij dacht dat het aanbod van het bedrijf waar ze in dienst was zich uitstreckte tot diensten die ze niet van plan was te leveren. Drie jaar waarin ze haar best had gedaan om zich op te werken tot commercieel adjunct-directeur naar de knoppen omdat één vent zijn handen niet thuis kon houden.

Nee, haar werkgever wilde het beslist niet laten aankomen op een onaangenaam juridisch gevecht. Dat was ook niet nodig. Haar baas had andere, subtielere manieren om zijn ongenoegen kenbaar te maken.

En haar straf was verschrikkelijk: Schotland.

‘Wat is er zo vreselijk aan Schotland?’

Andrea’s hoofd kwam met een ruk overeind en ze keek de barkeeper aan. Had ze dat hardop gezegd?

Er waren rimpeltjes te zien bij de ooghoeken van de man die met een doek over de glanzende mahonie bovenkant van de bar ging; hij had duidelijk plezier om haar blunder. Met zijn ronde gezicht en

dunner wordende vaalbruine haar zag hij er net zo typisch Engels uit als de Londense pub waarin hij werkte.

Ze ademde langzaam uit, haar schouders zakten omlaag. ‘Het is koud in Schotland, het is een vervelend land en het eten is afschuwelijk.’

‘O, zo erg is het allemaal niet, toch?’ Zijn blik veranderde van gemuseerd in meelevend. ‘Kijk maar eens rond op het platteland, bezoek een paar kastelen, of ga eens winkelen...’

‘Dit is een zakenreis. Neem dat maar van me aan. Mijn droomvakantie bestaat uit zon en drankjes op het strand met een parasolletje erin, niet uit regen en mist in het een of andere gat.’

Had ze zich maar een beetje weten in te houden, dan had ze de komende week doorgebracht in een tropische omgeving, met een vette bonus én promotie in het vooruitzicht – dan had ze niet naar Schotland hoeven komen voor het bemoederen van een beroemde klant die zich zo nodig opeens in de hotelbusiness wilde storten.

James MacDonald.

Ze had nog nooit van de man gehoord. Maar ja, ze had dan ook geen tv. Ze was zo vaak onderweg dat ze niet eens goed wist waarom ze een flat had. Maar het leek erop dat ze de enige op deze planeet was die nog nooit had gehoord van de beroemde Schotse chef-kok. Zes restaurants, vier kookboeken, een eigen tv-programma. Zelfs haar taxichauffeur was in staat geweest om direct de drie Londense restaurants van MacDonald op te sommen.

Andrea speelde met haar halfvolle glas wijn en keek hoe het goudkleurige vocht ronddraaide. ‘Ik had nu onderweg moeten zijn naar Tahiti, niet hier in een pub moeten zitten met een glas nogal middelmatige wijn voor me.’

‘Dat komt omdat je voor het drinken van een glas wijn in Parijs moet zijn,’ zei een zware mannenstem achter haar. ‘In Londen hoor je bier te drinken.’

Andrea rechtte haar rug terwijl de man naast haar kwam staan en tegen de bar leunde. Hij was lang, breedgeschouderd, had een donkere broek aan met daarop een net overhemd; de kraag stond open

en de mouwen waren opgerold, waardoor zijn gespierde onderarmen zichtbaar waren. Zijn donkere haar was iets te lang, hij had helderblauwe ogen en een knap gezicht. Zo knap dat ze nog een tweede keer keek en meteen wenste dat ze dat niet gedaan had. Zijn grijns deed dingen met haar die haar verrasten en ze kon niet voorkomen dat haar mondhoeken zich tot een glimlach vormden. ‘En dat krijg ik nu pas te horen.’

Hij keek naar de barkeeper. ‘Heb je voor mij een flesje bier en een tapbiertje voor deze dame.’ Hij draaide zijn gezicht naar haar om. ‘Het mag niet zo zijn dat je uit Londen vertrekt in de overtuiging dat wij hier niets beters hebben dan bedroevend slechte chardonnay.’

‘Dat is heel attent.’ Ze stak hem haar hand toe. ‘Ik ben Andrea.’

‘Mac.’ Hij hield haar hand net iets te lang vast, terwijl hij haar gezicht aandachtig opnam. Haar hart maakte een eigenaardig sprongetje. Ze drukte het gevoel meteen meedogenloos de kop in en maakte haar vingers los uit zijn greep, waarna hij op de barkruk naast haar plaatsnam.

‘Vertel me nu maar eens waarom je hier zit en niet op weg bent naar wat klinkt als een geweldige vakantie op een of ander tropisch eiland.’

Omdat ik uiteindelijk door mijn opvliegende gedrag zo in de problemen ben gekomen dat het me niet lukte om me eruit te praten. Hardop zei ze: ‘Ik doe onderzoek naar de eigenaar van deze pub.’

‘Aha, de beroemde MacDonald. Briljante chef-kok, maar een beetje geschift, naar ik heb begrepen.’ De sprankeling was er weer in die verpletterend blauw ogen en ze had het gevoel dat ze het mikpunt was van een grapje voor ingewijden.

Andrea kon de kans niet aan zich voorbij laten gaan om wat plaatselijke roddels te verzamelen en dus ging ze erop in. ‘Ken je hem?’

‘Dat hangt ervan af hoe je het bedoelt. Op zakelijk gebied of gaat het bij je onderzoek om privédingen?’

‘Zakelijk. Het is de bedoeling dat we elkaar morgen in Inverness ontmoeten en ik ben op zoek naar wat achtergrondinformatie.’

‘Ben je altijd zo slecht voorbereid bij een afspraak?’

Andrea zette meteen haar stekels op. ‘Natuurlijk niet. Ik kreeg pas een paar uur geleden een telefoontje van kantoor. Ik ben nu moed aan het verzamelen voor een lange nacht grasduinen op internet in mijn hotel.’

‘Dat snap ik. Nou, ik vind dat deze pub vrij goed weergeeft hoe hij te werk gaat. Aangename sfeer, een tikkeltje chic. De beste streekbieren uit Engeland en een bevlogen keuken.’

Andrea keek om zich heen. Een karakteristieke inrichting, veel hout en koper, gedempt licht. Glas-in-lood en hier en daar wat leer. Het had stijl, maar niet te nadrukkelijk. Uitnodigend en verzorgd.

‘Voor een breed publiek,’ mompelde ze. ‘Maar het zegt me nog niet veel over de man zelf.’

‘En waarom moet je zo veel over hem weten?’

De barkeeper kwam terug met Andrea’s drankje en hij schonk Macs bier uit het flesje in een glas, waarbij hij hen aankeek alsof ze hem de avond van zijn leven bezorgden.

‘Mijn werk brengt met zich mee dat ik een goede verstandhouding moet hebben met mijn klanten,’ zei ze. ‘Ik kan iemand niet overtuigen dat wij geschikt zijn voor een project als ik niet weet wat hij wil. Ik kan hem niet overhalen als ik niet weet hoe ik hem moet bespelen.’

‘Hmm.’ Hij nam een slok bier, over de rand van het glas was de fonkeling in zijn ogen te zien.

Lachte hij haar uit? ‘Wat is er?’

‘Ik heb nog nooit een vrouw met zo’n kort rokje en zulke hoge hakken meegemaakt, die erover inzaten hoe ze iemand moest bespelen.’

Andrea merkte dat ze rood aanliep en ze trok haar rok omlaag. Waar had hij het over? Ze had geen minirok aan! De lengte was heel braaf als ze niet op een barkruk zat. Ze moest toegeven dat de hakken wat minder bescheiden waren, maar ze droeg die om langer te lijken, niet om er mooi uit te zien. Opeens zag ze dat hij met een tevreden glimlach naar haar keek. Ze had toegehapt. Wie dacht hij wel niet dat hij was?

Ze schoof niet langer ongedurig heen en weer en keek hem recht in de ogen. ‘Ik kan ook deals sluiten in spijkerbroek en sportschoenen. Ik hou er gewoon niet van om slecht voorbereid te zijn. En trouwens, ik ben eraan gewend om met hotelgroepen zaken te doen die honderden vestigingen hebben, niet met beroemdheden die niets beters te doen hebben dan kroegbaasje spelen.’

‘Dus MacDonald is een hobbyist?’ Hij draaide zich om op zijn kruk en leunde tegen de bar, met zijn armen over elkaar geslagen. Uit zijn blik bleek dat hij een lach onderdrukte.

‘Om eerlijk te zijn weet ik helemaal niets over hem. Ik heb zijn tv-programma nooit gezien, koken doe ik al helemaal niet en ik kan er niet bij waarom iemand met een succesvolle carrière in Londen een hotel wil openen op het eiland Skye.’

‘Nou, dat klinkt wel heel kortzichtig. Wij Schotten lopen over van nationale trots.’

Andrea’s wangen werd opnieuw rood. Hoe kon het dat haar dat niet was opgevallen? Zijn accent was beschaafd, maar had onmiskenbaar een Schotse r. Ze was wel heel erg uit vorm als zo iets opvallends haar ontging. Maar toch: hij had haar zitten plagen met haar kleding én haar deskundigheid, en de verontschuldiging kwam dan ook met pijn en moeite over haar lippen. ‘Het was niet mijn bedoeling om negatief te zijn.’

Hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Jouw problemen zijn veel groter, als je zo weinig over je klant weet. Hoewel het prima zal gaan als je niet zo negatief over zijn geboorteland bent. Ik denk dat jullie één ding gemeen hebben.’

‘En dat is?’

‘Jullie vinden allebei dat werk een beroerde reden is om een reis naar een tropisch eiland af te zeggen.’

Er verscheen een aarzelende glimlach op haar gezicht. ‘Daar wil ik wel op drinken.’

‘*Slàinte*, Andrea.’ Hij toostte met haar, nam een grote teug van zijn biertje en sprong van zijn barkruk. ‘Ik moet gaan. Ik stel voor dat jij

hetzelfde doet, mevrouw Sullivan. Je hebt morgen een lange dag voor de boeg.'

Ze keek hem met half toegeknepen ogen aan. 'Hoe weet jij –
'Welterusten, Ben. Haar drankjes zijn een rondje van de zaak.'
'Goedenacht, James.'

Mac – of de man die deed alsof hij Mac heette – knipoogde naar haar en slenterde de pub uit.

'Dat was... Hij is...'

Ben moest moeite doen om een glimlach te onderdrukken. 'James MacDonald, ja. Het is ongetwijfeld de allereerste keer dat een vrouw zich niet uitsloofde voor hem en hem zelfs recht in zijn gezicht beledigde.'

De moed zonk Andrea in de schoenen. 'Ik word misselijk, geloof ik.'

'Ik zou er maar niet te veel over inzitten. Want volgens mij mocht hij je wel.'

Tuurlijk. Ze keek over haar schouder naar de deur, maar James MacDonald was al vertrokken. Why, oh why, moest dit juist haar weer overkomen? Ze moest deze klant binnenhalen als ze nog een kansje wilde maken om weer in een goed blaadje te komen staan bij haar baas – en nu moest ze zich ook nog eens zien te verzoenen met een of andere beroemdheid.

Kruiperig doen was haar nooit heel goed afgegaan.

Andrea wipte van haar kruk en pakte haar tas toen ze zich herinnerde dat James MacDonald de rekening had afgehandeld. Ze vond een paar munten in haar portemonnee en legde ze op de bar als fooi, hoewel Ben geen enkele moeite had gedaan om haar te wijzen op het naderende onheil. Was het echt zo veel moeite geweest om even met zijn hoofd te schudden of een wenkbrauw op te trekken? Maar uiteraard zou hij nooit tussenbeide komen als zijn baas erbij betrokken was.

'Dank je, Ben.' *Nergens voor.*

'Welterusten, Andrea.' Hij legde de munten onder de bar en voegde

eraan toe: 'Je moet niet te slecht denken over James MacDonald. Al met al is het een prima vent.'

Andrea forceerde een glimlach en hees haar tas over haar schouder, waarna ze naar buiten ging, de donkere Londense straten tegemoet.

Op zondagavond om negen uur was er weinig verkeer en de gebruikelijke walm van uitlaatgassen werd overheerst door de bedompte geur van vochtig asfalt. Ze sloeg linksaf en beende met geïrriteerde, haastige passen naar metrostation Ladbroke Grove.

Hoe vaak had ze de jonge accountmanagers wel niet voorgehouden dat het belangrijk was om altijd en overal professioneel te blijven? Iedere ontmoeting kon, ook later, een mogelijke klant opleveren. Ze had net haar gelijk bewezen op een uiterst pijnlijke manier.

Niet dat ze James MacDonald zijn rol in dit debacle niet kwalijk nam. Rijk, knap, beroemd. Hij ging ervan uit dat vrouwen op hun knieën gingen liggen voor hem en o wee als er eentje een eigen mening had. Ze zou hem waarschijnlijk de komende drie dagen van zich af moeten schudden, terwijl ze hem ervan probeerde te overtuigen dat ze meer was dan een mooi smoeltje. Hij mocht blij zijn dat ze hem in de bar geen klap had verkocht na die opmerking over haar kleding.

In feite was ze zo slecht in vorm geweest dat het onvermijdelijk was dat ze een flater zou slaan. Het was jaren geleden dat ze zich op stang had laten jagen door een man en daar was niet meer voor nodig geweest dan een glimlach en een iets te lange handdruk. Als dat maar goed ging...

Ze had nog maar een paar straten gelopen toen ze door haar pumps blaren kreeg op haar hielen. Ze zag af van haar plannen om naar het metrostation te lopen en stak een hand op naar de eerste taxi die ze zag. Ze stapte achterin en gaf de chauffeur haar bestemming door.

Ze zou zich er wel uit redden. De rest van de avond zou ze op haar laptop het internet afspeuren om alles over die man te weten te komen. Vanaf nu zou ze zich uiterst professioneel gedragen. Ze was nu bijna adjunct-directeur en het mocht niet zo zijn dat ze dat nu

ging verprutsen, niet nadat ze al die jaren week in week uit had gewerkt en lange dagen had gemaakt. Haar baas had haar dan misschien deze opdracht gegeven als de een of andere dubieuze straf – het was tenslotte jaren geleden dat hij haar inzet had verspild aan een deal van amper vijf nullen – maar het moest toch wat prestige opleveren om een beroemde klant als James MacDonald binnen te halen. En er viel voor haar vast wel wat extra's uit te slepen. Maar eerst moest ze de schade die ze met haar grote mond had aangericht maar eens zien te herstellen.

De taxi stopte naast het Kensington Court Hotel, een imposant victoriaans gebouw. Andrea betaalde de chauffeur en kromp even in elkaar bij het uitstappen. Waarom had ze ook schoenen met hakken aangedaan? Ze strompelde naar de stijlvol ingerichte lobby en nam de lift naar haar kamer op de derde verdieping.

Door de luxueuze vloerbedekking klonken haar voetstappen niet harder dan een fluistering toen ze zichzelf binnenliet. Ze had beslist niets te klagen over haar huisvesting. Ze had door de jaren heen talloze keren in het hotel overnacht en elke kamer was prachtig ingericht, ieder in een bepaalde stijl. In de kamer die ze nu tot haar beschikking had, stond een enorm hemelbed, omgeven door gordijnen van blauw brokaat, die vanaf een vergulde overkapping boven het hoofdeinde omlaagvielen. Ze deed voorzichtig haar schoenen uit, liet zich op het dikke matras vallen en zuchtte diep.

Ze was moe en het was niet het soort moeheid waar je na een nacht goed slapen in een donzig zacht bed vanaf was.

Ze bleef een tijdje liggen, keek vervolgens op de klok en rekende vijf uur terug. Haar zus in Ohio zou bezig zijn met het avondeten. Ze haalde haar telefoon uit haar roszak en koos het nummer.

Becky nam op nadat de telefoon vijf keer was overgegaan. 'Andy! Waarom bel je? Je zou nu toch in het vliegtuig moeten zitten?' Op de achtergrond klonk een sissend geluid, onderbroken door het gegil van een kind.

Vijf dagen op Skye

Andrea Sullivan doet haar werk als hospitality consultant met plezier, maar ze ziet als een berg op tegen haar nieuwste opdracht: het

binnenhalen van een grote klant in Schotland. Het eiland Skye overtreft al snel haar verwachtingen. En misschien valt die klant ook wel mee...

De keuken betekent alles voor chef-kok James MacDonald, maar na zes restaurants, vier kookboeken en een tv-programma, is hij de kritiek die samengaat met het leven als publiek persoon meer dan zat. Hij huurt een consultant om hem te helpen het hotel van zijn familie nieuw leven in te blazen. Als zij een knappe, intelligente vrouw blijkt te zijn, die zich overigens niet laat imponeren door zijn succes, wil hij niets liever dan haar voor zich winnen.

Carla Laureano heeft allerlei banen gehad – van marketeer en consultant tot vechtkunstdocent – maar schrijven ligt haar het beste. Ze woont in Denver, Colorado, samen met haar man en twee zoons die niet beter weten dan dat haar werk bestaat uit veel koffie drinken en praten met niet-bestaande personages.

ISBN 978 90 297 2495 1 NUR 302

9 789029 724951

www.uitgeverijvoorhoeve.nl

 Voorhoeve